

Budapestre vonatkozó ujságcik

fályozás

590.06

Szerző:

Hely

Cím: *Téli séta a ligetben*

Idő

"1924"

Forrás:

Magyarország

Személy

Bp

1924. 1. 30.

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Téli séta a ligetben

Éjjeli teniszpartik az Iparcsarnok mellett. — Alszik a vurstli, csak a kultúra virraszt télen is. — Sikan-kózik a német parlagi juh. — Csak a golya szomorú az Allatkertben

(A Magyarország tudósítójától.) A 17-es villamon, melyen a Városligetbe igyekszem, vidáman esőrronognak össze a koresolyák. Arról mesélnék, hogy pár napos családka tavasz után újra itt a tél, újra repülni lehet a jég sima tükreán, a repülés különös mámorában felejtve sok-sok nyomorúságot. Néhanan először jöttek ki az idén és a koresolya-csarnokhoz érve, kissé elgondolkoznak: átlépjék-e a 10.000 koronás Rubikont. De mennek pár percnyi gondolkodás után mindnyájan. Ott lent már bánják is kissé: a tó páncéltja felpattogzott a januári nap-sugarak nyílzáporában és most megannyi csapdából áll: jól felkösse a koresolyáját, aki csak acéltalpával akarja érinteni a jeget.

Am aki azt hinné, hogy itt csak a nagyjégen lehet koresolyázni, súlyosan tévedne: utakon, sétányokon, tereken száz meg száz kiséjg képződött és ha annak simaságán van is kivetni való, ezek a kis jégzigetek olyan egyenletesek és csúszósak, hogy ember legyen a talpán, aki megáll rajtuk. Inkább a fűvet borító fagyos hóban igyekszem tehát tovább. Így jutok el kopár bokrok közt a Néprajzi Múzeumhoz, mely sötétben rejti a hóborított vitrinákat és köztük a népisme iránt érdeklődők számára fentartott koresolyapályákat. A magyar néprajzot, anno 1924. A múzeum mellett fényesen kivilágítva áll az Iparcsarnok mögött épült új kiállítási pavillon. Közlelbb megyek és a hatalmas Kelet felirású kapu mellett félreismerhetetlenül nyugati szavak hangzanak:

— Play-i am ready — out-thirty for you.

A minusz hat fokos fűtetlen épületben teniszsznek. Nappal 8000, éjjel 15.000 koronáért óránként, mint az egyik labdaszedő nekem magyarazza. Látna csodálkozó tekintetemet, megerősíti:

— Igen, gyakran éjjelutáni játszanak.

— Nem fázik? — kérdezem egy leánytól, aki bataszt blúzban, könnyű fehér szoknyában »neceel«, akárcsak a Margitszigeten játszanék júliusi napfényben.

— Dehogy, majd meggyulladok, — válaszolja, miközben elhibáz egy labdát. És mert meg van róla győződve, hogy miattam hibázta el, nem hajlandó további felvilágosításokkal szolgálni.

Innét a vurstliba irányítom lépteimet, helyesebben csúszásaimat. Alszik a vurstli. Egy helyt mégis világosság: meglepetéssel látom, hogy az egyik ligeti szinkör most is terjeszti a kultúrát. Bemegyek és ott új meglepetés vár: a nézőtér zsúfolásig tönve van. Törzsközönség: minden színészt néven, sőt becenevéen ismer. Rövid, hálaladó prologus a közönség megjelenéseért, utána kuplék, majd szavalatok. Végül megkezdik a hirdetett Strauss-operett előadását. A zenekarban egy zongora és két hegedű veszekszik azon, hogy melyik zeneszám következik. — de ez igazán nem fontos. A színészek játéka a fontos. — ez sem nekem, hanem a nézőközönségnek, mely kalauzokból, facér és kimenős »nagysád«-okból és ligeti családokból áll. Ismerős csak egy akad: itt álusza téli álmát a »csodapóka«. — En bizony nem láttam aranyat eszilianni a külbelki művészet békasója közt, de egyet be kell vallanom: még egyik peeti köszönházban sem volt részem ilyen de-cens, az izlés határait ennyire befartó operettelőadásban.

Az Allatkert kapujánál azzal a kérdéssel fogadott a pénztáros, hogy koresolyázni is óhajtok-e? Megnyugtattam, hogy már kikoresolyáztam magamat a liget sétányain és elindultam a zene irányában, a ló-és kocsi pályára felé, amelyen most kezdő koresolyázókkal bővült a budapesti Allatkert, kik nem merik tudományukat a nagyjég nyilvánossága elé vinni. Éndekesebb produkció itt alig akad, a legtöbben ülve vagy féloldalt fekvé helyezkednek el a jégen és ilyenkor csodálkozva néznek körül.

Ezután az egyik műsziklára akartam feljutni, hogy tetejéről áttekinthessem a téli ligetet. Ám szeges eszima, hegymászó bot és kötél híján ilyenkor megközelíthetetlenek az allatkerti Alpok. Az állatot nézem tehát végig. Közvetlenül a jégpályá mögött van egy ketrec »német parlagi juh« felirással. Egyik juh különös szórakozást talált: nekirohan, hirtelen befekez és nagyot csusszan a síkosra fa-

gyott talajon, majd visszakerül és újra kezdi. Kór-csolyázik. Jóval ügyesebben, mint ott mögötte az emberek. Nem is olyan parlagi ez a juh. A többi állatok is jól érzik magukat: az antilópok, őzek, bölények szemmel láthatóan örülnek a friss téli időnek, az oroszlanházban viszont saharai forróság uralkodik, hogy az állatok királya meg ne kapja a betegségek királyát: a tüdővést. A majmok vidáman rágesálgják uzsonnájukat, melyhez hasonló kevés ember-ivadékuknak jut: kávé cukorral, alma, dió, mogyoró, füge. Ügylátszik nagy az ősök tisztelete... Csak a jegesmedve nincs megelégedve az időjárás-sal: fűtetlen lakásában dermesztő hidegben — bágyadtan fekszik a melegtől és a vályujába helyezett jégtömbben keres enyhülést.

Mikor a nagyobb szárnyasokat keresem, etmond-ják, hogy azok meleg pincékben vannak és nem láthatók. Itt kell, minden ellenkező rágalommal szemben megállapítanom, hogy a golya ilyenkor nagyon szomorú, kedvetlenül áll egyik lábáról a másikra, nem eszi kedvére esomegét: a békaombot sem és nem kelepel, egyáltalán nem kelepel...

Haza igyekezve búcsúzóul még egyszer elcsúsztam az Allatkert kapujánál és megfogadtam, hogy ezentől nem jövök koresolya nélkül a ligetbe sétálni és a koresolyámat majd csak a tó jégén esatolom. Ott könnyebben boldogul az ember anélkül.